

глобальної конкуренції, що має на увазі істотне скорочення присутності держави в сфері освіти, зокрема, і в області фінансування, введення ринкових принципів в освітню систему, децентралізацію управління, зв'язок з бізнесом і виробництвом, стимулювання конкуренції між освітніми закладами, освіта почала переходити на ринкові рейки і вимоги ринку все помітніше стали відігравати роль каталізатора трансформації традиційних систем освіти.

Посилилася увагу ділових кіл до освіти як засобу забезпечення безперервної підготовки «людського ресурсу» до рентабельного використання в умовах, які постійно змінюються. В життя активно почала впроваджуватися такі поняття, як «ринок освіти», «освітні послуги», «освітній бізнес» тощо. Для промислових корпорацій освіта та підготовка кадрів набули значення стратегічної інвестиції, життєво важливої для їх майбутнього процвітання. З позиції неолібералізму особливі вимоги були виставлені до орієнтованого на запити ринку змісту освіти, завдання якого – прищеплювати науковому і технічному персоналу інноваційні здібності, щоб забезпечити ефективність функціонування підприємства. Школі ставилося в обов'язок здійснювати постійне відслідковування змін, які відбуваються на ринку праці в постіндустріальний період, і озброювати майбутнього працівника широкою освітою, що включає знання з області промисловості, підприємництва, розв'язання кризових і конфліктних ситуацій, формувати мотивацію до оновлення знань на постійній основі і придбання трудових навичок.

Реформи систем освіти у європейських країнах стали важливим аспектом соціальної політики зарубіжних держав, що виявляється у формуванні єдиної європейської ідентичності, досягнення якої пов'язується з інтеграційними процесами в Європі.

Таким чином, «Лісабонська стратегія» надала освіті значення одного з основних стовпів розвитку ЄС, конкурентоспроможності та ефективності ринку праці, найважливішого засобу перетворення ЄС в провідну економіку світу, що базується на «інтелектуальних товариствах».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Черевичний Г. С. *Європейський досвід інтернаціоналізації вищої освіти / Г.С Черевичний // Інноваційна політика та законодавство в Європейському Союзі та Україні: формування, досвід, напрямки наближення : матеріали міжнародного симпозиуму (Київ, 2–3 червня 2011 р.). – К., 2011. – С. 269–271.*

Маланій Олег Васильович, *магістр 1 курсу,*
Король Володимир Степанович, *к.е.н., доцент*
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту,

ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЇ У СФЕРІ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ

Корупція в системі державних закупівель призводить до колосальних втрат та збитків для будь-якої країни. По-перше, це фінансові втрати як наслідки укладання угод на не вигідних для держави та суспільства умовах. В основі таких угод є штучне завищення закупівельних цін на товари, роботи та послуги порівняно з їх поточним ринковим рівнем. Причинами завищення поставальником цін під час укладання таких угод можуть бути понесення ним додаткових витрат, пов'язаних з участю у тендері, або система так званих «відкатів» (грошова сума, котра, як правило, обчислюється у

відсотках до очікуваної вартості закупівлі), які отримує чиновник, наділений певним колом владних повноважень, що дає змогу йому впливати на результати тендера та визначення переможця. По-друге, це якісні втрати під час укладання (та під час виконання) договорів на закупівлю товарів, робіт і послуг для державних потребу наслідок порушення діючих норм та стандартів, з невиконанням технічних умов, низької якості, з гіршими умовами гарантійного та післягарантійного обслуговування, із недостатніми вимогами до контролю за якістю виконання робіт тощо. По - третє, це політичні втрати – втрата довіри з боку громадян та суб'єктів підприємницької діяльності до органів державної влади, посадових осіб та держави загалом. До політичних втрат також можна віднести й порушення принципу вільної конкуренції, як наслідок – гальмування соціально-економічного розвитку. По-четверте, це моральні втрати, які призводять до втрати довіри до демократичних цінностей, влади та суспільних інститутів, які їх декларують [4]. Морально-етична деморалізація суспільства підвищує рівень злочинності та роль асоціальних груп. Головною метою цієї роботи є дослідження проблеми корупційних виявів під час здійснення державних закупівель та визначення способів запобігання та недопущення вчинення корупційних дій державними службовцями.

Водночас отримати суттєві показники зниження рівня корупції серед чиновників у сфері державних закупівель дасть змогу лише комплексний підхід – збалансоване використання всіх методів протидії на всіх етапах державних закупівель. Обмежуючись окремими сферами впливу або методами, можливо отримати лише короткочасний ефект тому, що через деякий час структура та механізм отримання незаконних доходів зміняться або пристосувалися до методів антикорупційного впливу, або ж перемістившись у сфери, де інструменти контролю та протидій не вживалися. Як наслідок, сумарні втрати держави від корупції повернуться до попередніх показників або навіть перевищать їх.

Отже, можна зробити висновок, що без здійснення науково обґрунтованої адміністративної реформи неможливо досягти відчутних результатів у боротьбі з корупцією. Нерозривно з питанням проведення адміністративної реформи пов'язано важливе питання, яке необхідно вирішувати у контексті антикорупційної політики. Йдеться про формування ідеологічних засад державного будівництва та пов'язаної з ними ідеології державної служби. Не страх бути викритим, а соціальний статус державного службовця повинен стимулювати його до законослухняної поведінки. Забезпечити такий статус набагато складніше, ніж прийняти новий суворий закон або збільшити кількість правоохоронних структур. В Україні загаломстворена достатня антикорупційна законодавча база, яка дає змогу ефективно протидіяти будь-яким корупційним виявам. Звичайно, з часом залежно від нагальних потреб суспільства її необхідно буде вдосконалювати. Але головним чинником, від якого залежить успіх антикорупційної політики, є політична воля. Протидія корупції – це насамперед проблема політичного керівництва держави, а потім у же проблема правоохоронних органів, які є інструментом у його руках. За відсутності політичної волі найдосконаліше антикорупційне законодавство буде лише декларацією намірів, а справжня робота зведеться до гри статистичних даних у звітах правоохоронних органів. Отже, зменшивши соціальні передумови корупції, забезпечивши гідний правовий і матеріальний статус держслужбовцям та збільшивши ризик учинення корупційного діяння, можна суттєво зменшити рівень корупції в українському суспільстві

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Марич Є. В. *Боротьба з корупцією: посібник для державних службовців* / Є. В. Марич, Р. П. Марчук. –К., 2011. –С. 1.
2. *Хрестоматія по історії Древнього Востока* / переклад В. А. Якобсона в частинній обробці А. А. Немировського. –М., 1980.–Т. 1.
3. *Про засади запобігання та протидії корупції: Закон України від 11.06.2009 No 1506-VI*[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1506-17>.
4. Шейко О. *Способи протидії корупції у сфері державних закупівель* / Оксана Шейко // ДЗУ. –2007.–No 7 (37). 5. *Transparency International* // Пресреліз Україна [Електронний ресурс]. –Режим доступу: <http://tiukraine.org/content/4052.htm>.

Ославська Вікторія Володимирівна, магістр 1 курсу,
Ляхович Денис Петрович, магістр 1 курсу,
Загурський Олександр Богданович, к.ю.н., доцент,
доцент кафедри гуманітарних і
фундаментальних дисциплін,

ПРАВОВИЙ СТАТУС FATF (ГРУПА РОЗРОБКИ ФІНАНСОВИХ ЗАХОДІВ БОРОТЬБИ З ВІДМИВАННЯМ ГРОШЕЙ)

На думку В. В. Мілінчука, ”термін “відмивання грошей” вже давно став міжнародним. Міжнародного значення також набула проблема профілактики цього кримінального явища і боротьба з ним. Немає такої країни, яка б могла з повною відповідальністю запевнити міжнародне співтовариство, що боротьба з таким злом, як “відмивання” злочинних грошей, завершена повною перемогою з боку держави.

Міжнародна практика переконливо свідчить про те, що держави, в кращому випадку, можуть контролювати цей негативний процес, не допускаючи його розростання. Необхідність вироблення єдиних стратегічних підходів в боротьбі з міжнародним криміналом постійно наголошується в науковій літературі [1, с. 3].

14 квітня 2017 р. відбулася презентація Публічного звіту Голови Державної служби фінансового моніторингу України Черкаського І. Б. про підсумки діяльності за 2016 рік. Було відзначено значний обсяг роботи Держфінмоніторингу на міжнародному рівні.

Зокрема, служба співпрацює з багатьма міжнародними організаціями, зокрема з FATF MONEYVAL, Егмонтською групою підрозділів фінансових розвідок та іншими. Наразі Держфінмоніторингом укладено 73 Меморандуми про взаєморозуміння з іноземними підрозділами фінансових розвідок. У 2016 р. Служба здійснювала обмін фінансовою інформацією з 154 підрозділами фінансових розвідок [2].

Як бачимо, прикладом такої міжнародної співпраці є група розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF) – Financial Action Task Force (FATF), яка була створена з метою розробки міжнародних стандартів у сфері протидії та запобігання відмивання грошей і фінансування тероризму.

Кожна країна повинна прийняти комплексних заходів, які в міжнародному праві отримали назву у вигляді абревіатури ПВГ/ФТ (протидія відмиванню грошей і фінансування тероризму). У зарубіжних країнах ця абревіатура звучить як AML/CFT – Anti-money laundering and combating the financing of terrorism.